

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

MS ./ riksåklagaren ang. grov narkotikasmuggling

(Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 6 februari 2017 i mål nr B 101-17)

Högsta domstolen har förelagt riksåklagaren att inkomma med svarsskrivelse.

Jag vill anföra följande.

Min inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom. Jag tillstyrker dock att Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd i målet.

Bakgrund

MS har av hovrätten dömts för grov narkotikasmuggling för att ha smugglat in 29 850 tabletter alprazolam à 1 mg till Sverige. Brottet bedömdes som grovt med hänsyn till den stora narkotikamängden.

Tingsrätten, vars dom fastställdes av hovrätten, anförde bl.a. följande när det gäller rubricering, straffvärde och påföljdsval.

Det finns inga klara riktlinjer för farlighets- och straffvärdebedömningen av andra bensodiazepiner än Rohypnol. Enligt tingsrättens mening finns det emellertid inte anledning att frångå den praxis, enligt vilken gränsen för grovt brott avseende såväl Rohypnol som andra tabletter dragits vid 25 000 tabletter. Brottet är därför med hänsyn till den stora mängden narkotika att bedöma som grov narkotikasmuggling.

Med hänsyn till brottets art och straffvärde är annan påföljd än fängelse utesluten. Utgångspunkten för straffvärdet är i detta fall sorten och mängden narkotika som olovligen har förts in i Sverige. MS har haft rollen som kurir och har transporterat narkotikan till Sverige. Straffvärdet motsvarar fängelse två år.

Överklagandet

MS har överklagat hovrättens dom och yrkat att Högsta domstolen, med ändring av hovrättens dom, dömer honom till ett kortare fängelsestraff.

MS har till grund för sitt överklagande anfört bl.a. följande. Med hänsyn till den oklarhet beträffande straffvärdebedömningen som råder finns anledning att anta att MS har ådömts en för sträng påföljd.

MS har som skäl för prövningstillstånd anfört följande. Det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att Högsta domstolen prövar överklagandet. Det råder oklarhet hur domstolarna ska göra straffvärdebedömningar för andra bensodiazepiner än Rohypnol när enda grund för straffvärdebedömningen är mängden narkotika. Det råder oklarhet beträffande bedömningen av preparatets farlighet. Det råder vidare oklarhet hur styrkan på tabletter (och därigenom mängden narkotika) ska påverka straffvärdebedömningen i förhållande till ett rent mängdresonemang sett till antal tabletter. Bensodiazepiner är i dag mycket vanligt förekommande narkotika.

Grunderna för min inställning

Något om alprazolam och andra bensodiazepiner

Alprazolam är ett narkotikaklassat ämne som utgör den aktiva substansen i flera narkotikaklassade läkemedel (bl.a. Xanor). Alprazolam tillhör en grupp läkemedel som benämns bensodiazepiner och som på grund av sina lugnande, sömngivande, kramplösande och muskelavslappnande egenskaper används mot bl.a. sömnsvårigheter, ångest, oro och epilepsi.

Bensodiazepiner förekommer vanligen i tablettform, men kan också förekomma som injektions- eller rektalvätska för medicinskt bruk. Det förekommer även förfalskade beredningar som innehåller bensodiazepiner.

Bland annat till följd av bensodiazepinernas beroendeframkallande egenskaper är dessa klassade som narkotika.

Bensodiazepiner kan vålla livshotande förgiftningar, ge toleransutveckling och framkalla besvärande abstinensreaktioner. Långvarigt missbruk kan leda till social insufficiens, hallucinationer och förvirringsreaktioner. Relevanta farlighetskriterier är främst psykiska störningar och social insufficiens.

En särställning bland bensodiazepinerna intar flunitrazepam. Flunitrazepam är ett narkotikaklassat ämne som utgör den aktiva substansen i flera narkotikaklassade läkemedel. I Sverige förekommer flunitrazepam i det godkända läkemedlet Flunitrazepam Mylan. Tidigare har flunitrazepam förekommit i Sverige i de godkända läkemedlen Rohypnol, Flupam och Fluscand. Dessa är nu avregistrerade som läkemedel i Sverige. Flunitrazepam har i Sverige kommit att användas även i s.k. strategiskt syfte för att underlätta genomförandet av planerade brott. Gärningsmännen nyttjar då medlets starkt avhämmande effekt för att uppnå en sinnesstämning som är ändamålsenlig för brottslig aktivitet. Aggressionsgenomslaget kan bli mycket starkt. Farligheten riktar sig främst mot omgivningen. Ett särskilt relevant farlighetskriterium blir därmed potential för strategisk användning.

Alprazolam ingår i förteckning IV i Läke-medelsverkets föreskrifter (LVFS 2011:10) om förteckningar över narkotika. Förteckning IV upptar narkotika som är tillåtna för medicinsk användning, t.ex. en rad bensodiazepiner, men är underkastade en lägre grad av administrativ kontroll beträffande recepthantering m.m. än medlen i förteckning II. Flunitrazepam ingår i förteckning II som också upptar en rad klassiska narkotika, som kokain och morfin. Förteckning II upptar narkotika som får användas för medicinskt bruk, men som är omgärdade av strikta regler för bl.a. recepthantering och förvaring.

Läke-medelsverkets uppdelning av narkotika på olika förteckningar ger i princip ingen direkt vägledning för hur enskilda preparat bör bedömas i farlighetshänseende. Exempel på detta är att förteckning I, som omfattar narkotika som normalt inte har medicinsk användning, upptar både cannabis och heroin, vilka bedöms helt olika i farlighetshänseende. Farlighetsbedömningar kräver således en annan indelningsgrund.

Däremot kan de omständigheter som föranlett en flyttning av ett preparat från en förteckning till en annan även ha betydelse för omvärdering av ett enskilt narkotikapreparat i farlighetshänseende. Så var fallet i fråga om flunitrazepam, som år 2001 flyttades från förteckning IV till förteckning II för att öka kontrollen kring den medicinska förskrivningen. Underlaget för det beslutet utgjorde del av underlaget för en dom 2003 i Högsta domstolen, då preparatet blev föremål för en skärpt farlighetsbedömning (NJA 2003 s. 339, se nedan).

Farlighetskriterier

Olika kriterier används för att bedöma ett narkotikapreparats farlighet, t.ex. beroenderisk, giftighet, risk för kroppsliga sjukdomar eller skador, risk för psykiska sjukdomar eller skador, risk för social insufficiens, risk för oberäkneliga effekter, potential för strategisk användning vid genomförande av brott, risk för utlösande av våld, verkan i ytterst små doser, svåra abstinensreaktioner, risk för självförvandling, risk för snabb och vid spridning, risk för korsvist missbruk och risk för användning i potentiell kombinationer.

Mängd verksamt substans och missbruksdos

Mängden verksamt substans anges på läke-medlets förpackning per tablett eller motsvarande. Detta medför att mängden verksamt substans i ett parti narkotika kan beräknas och att jämförelser mellan olika narkotikapartier kan göras även om antalet tabletter och mängden verksamt substans i dessa skiljer sig åt. Såvitt avser illegalt tillverkad narkotika kan det dock inte hållas för visst att tabletterna innehåller angiven mängd verksamt substans eller att det ens är fråga om den angivna substansen.

Missbruksdos brukar anges som den dos som hos en icke tillvänd person framkallar ett märkbart rus i form av en tydlig förändring i sinnestillståndet.

Vid beräkning av hur många missbruksdoser ett parti narkotika innehåller ska alltså i princip bortses från den tillvänjning som ofta sker hos användare av narkotika och som innebär att det efterhand krävs allt större doser för att få ett rus.

En missbruksdos flunitrazepam (t.ex. Rohypnol) brukar anges som fem tabletter à 1 mg vid nedsväljning. En missbruksdos alprazolam är inte känd, men torde uppgå till flera gånger den medicinskt rekommenderade dosen.

Gradindelning och straffvärdebedömning vid befattning med bensodiazepiner

En särskild straffbestämmelse om narkotikasmuggling finns i 6 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling. Straffskalan för narkotikasmuggling av normalgraden är fängelse i högst tre år. Om brottet är anse som grovt ska dömas för grov narkotikasmuggling till fängelse i lägst två och högst sju år. Vid bedömning av om brottet är grovt ska det särskilt beaktas om gärningen avsett en särskilt stor mängd narkotika, om gärningen ingått som ett led i en verksamhet som bedrivits i större omfattning eller yrkesmässigt, eller om verksamheten eller gärningen annars varit av särskilt farlig eller hänsynslös art.

Ett narkotikapreparats farlighet har betydelse vid både gradindelning och straffvärdebedömning. Om det finns uppgifter om farlighet och missbruksdos kan schematiska bedömningar av straffvärde för olika mängder av ett narkotiskt preparat göras. På så sätt skapas de tabeller som ofta används i rättspraxis som en riktlinje, en första utgångspunkt, för att bedöma brottets straffvärde. Sort och mängd är dock bara några omständigheter bland många som har betydelse vid bedömningen av brottets straffvärde.

I NJA 1998 s. 24 uttalade sig Högsta domstolen om gränsen mellan narkotikabrott av normalgraden och grovt narkotikabrott vid befattning med Rohypnol. Enligt Högsta domstolen hade gränsen mellan normalbrott och grovt brott i underrättspraxis satts till 20 000 tabletter samt kunde den gränsen lämpligen tjäna som utgångspunkt vid prövning huruvida illegal befattning med Rohypnoltabletter à 1 mg ska bedömas som grovt brott.

I NJA 2003 s. 339 hade Högsta domstolen att avgöra om gränsen för grov narkotikasmuggling vid ett rent mängdresonemang borde sättas lägre än tidigare. I målet påstods att Rohypnol visat sig vara farligare än vad som tidigare antagits samt hade viss bevisning till stöd för detta åberopats. Högsta domstolens slutsats var att Rohypnol var betydligt farligare än vad som fanns anledning att anta vid tiden för Högsta domstolens avgörande 1998 och att Rohypnol i farlighetshänseende var att jämföras med GHB och ecstasy. Högsta domstolen konstaterade att missbruksdosen för Rohypnol var cirka 5 tabletter à 1 mg och att gränsen för grovt brott i likhet med ecstasy borde dras vid 150–

200 missbruksdoser. Till följd av detta ansåg Högsta domstolen att gränsen för grovt brott vid ett rent mängdresonemang borde gå vid cirka 1 000 tabletter.

I hovrättspraxis uppfattades Högsta domstolens ändrade farlighetsbedömning av Rohypnol i NJA 2003 s. 339 inte vara ägnad att påverka bedömningen av andra bensodiazepinpreparat, för vilka uttalandena i NJA 1998 s. 24 fortfarande ansågs gälla (se RH 2005:13). Enligt tabeller i tredje upplagan av Borgeke m.fl., Studier rörande påföljdspraxis med mera (s. 502) var utgångspunkten att gränsen för grovt brott vid ett rent mängdresonemang gick vid 1 000 tabletter Rohypnol och 20 000 tabletter andra bensodiazepiner.

I NJA 2011 s. 357 och efterföljande avgöranden betonade Högsta domstolen att andra omständigheter än sort och mängd narkotika skulle ges större betydelse vid bedömningen av straffvärde i narkotikamål. Domarna innebar också andra bedömningar av farligheten hos vissa preparat.

I NJA 2011 s. 357 noterades (p. 25) att ecstasy enligt rättspraxis är farligare än amfetamin men inte lika farligt som kokain eller heroin samt att Rohypnol är att jämställa med ecstasy. I NJA 2012 s. 115 angavs dock (p. 9) att hållfast stöd saknades för att anse skillnaden mellan amfetamin och ecstasy vara mer än begränsad och i NJA 2012 s. 510 (p. 10) anfördes att detta gjorde det berättigat att i straffvärdehänseende behandla amfetamin och ecstasy som tillhöriga samma kategori.

I NJA 2012 s. 510 uttalades vidare med hänvisning till NJA 2012 s. 70 att befattning med 500 gram amfetamin (motsvarande cirka 5 000 missbruksdoser) många gånger kan vara att bedöma som ett grovt brott. Av tredje upplagan av Borgeke m.fl., Studier rörande påföljdspraxis med mera (s. 488) framgår att den tidigare i praxis tillämpade gränsen gick vid 250 gram amfetamin.

Mina slutsatser

Genom Högsta domstolens uttalanden i NJA 2012 s. 510 är det klarlagt att utgångspunkten är att befattning med 5 000 missbruksdoser amfetamin ofta är att anse som grovt brott och att ecstasy är att hänföra till samma farlighetskategori som amfetamin. Av NJA 2011 s. 357 framgår att Rohypnol är att jämställa med ecstasy. Med tanke på att en missbruksdos Rohypnol enligt NJA 2003 s. 339 är cirka 5 tabletter à 1 mg bör utgångspunkten vid befattning med Rohypnol vara att gränsen för grovt brott, som en första utgångspunkt, kan anses gå vid befattning med 25 000 tabletter. Denna gräns på 25 000 tabletter anges också i tabellen från Arbetsgruppen för narkotikapraaxis vid Hovrätten över Skåne och Blekinge (bl.a. intagen som bilaga 3 till Åklagarmyndighetens RättsPM 2016:1), i Martin Borgeke m.fl., Studier rörande påföljdspraxis med mera, elektronisk version 2016 s. 1103 och i Martin Borgekes artikel Påföljdsbestämning i narkotikamål, i SvJT 2013 s. 1.

Enligt min uppfattning har de uttalanden som Högsta domstolen gjort om ecstasys farlighet inte påverkat farlighetsbedömningen avseende andra bensodiazepiner än Rohypnol. För dessa preparat bör Högsta domstolens uttalanden i NJA 1998 s. 24 alltså vara vägledande. Det torde med andra ord fortfarande vara så att Rohypnol ska särbehandlas i förhållande till andra bensodiazepiner i straffvärdehänseende, även om skillnaden mellan flunitrazepam och andra bensodiazepiner är mindre än tidigare efter den ändrade farlighetsbedömningen av ecstasy. Riksåklagaren har i en kommentar den 3 september 2012 Straffmätning i narkotikamål – rättsläget i september 2012 angett att en riktpunkt för när befattning med andra bensodiazepiner än Rohypnol bör bedömas som grovt är 40 000 tabletter. I nyss nämnda kommentar och Åklagarmyndighetens RättsPM 2016:1 – Preparatbeskrivning (s. 8) anges den inbördes ordningen av narkotikapreparats farlighet enligt följande (i fallande ordning): heroin, kokain, ”amfetamingruppen” (amfetamin, syntetiska katinoner, ecstasy, LSD, Rohypnol, GHB och svampar innehållande psilocin och psilocybin), cannabis, kat och bensodiazepiner. Vidare görs i Åklagarmyndighetens RättsPM 2012:7 Strafföreläggande i bötesmål – en sammanställning av tillämpade påföljder, åtskillnad mellan Rohypnol (flunitrazepam) och andra bensodiazepiner.

Innebörden av NJA 2011 s. 357 och efterföljande avgöranden är att andra omständigheter än sort och mängd narkotika ska ges större betydelse vid straffvärdebedömningen än tidigare. Vad gäller amfetamin får en utgångspunkt vid ett rent mängdresonemang numera anses vara att befattning med 500 gram amfetamin, mot tidigare 250 gram, är att bedöma som grovt brott. Den mängd som vanligen krävs för att det ska vara fråga om grovt brott vid ett rent mängdresonemang bör fördubblas jämfört med tidigare. Efter beaktande av detta, Högsta domstolens uttalanden i NJA 1998 s. 24 (att en gräns på 20 000 tabletter Rohypnol lämpligen kan tjäna som utgångspunkt vid bedömning av om det är fråga om grovt brott) och RH 2005:13 är det min uppfattning att gränsen för när befattning med andra bensodiazepiner än Rohypnol vid ett rent mängdresonemang bör bedömas som grovt ofta bör dras vid cirka 40 000 tabletter à 1 mg. För denna bedömning talar även RH 2012:127, där befattning med 21 000 tabletter alprazolam ansågs motsvara ett straffvärde om ett års fängelse.

Andra uppfattningar i denna fråga finns dock. I tabellen från Arbetsgruppen för narkotikapraxis vid Hovrätten över Skåne och Blekinge, Martin Borgeke m.fl., Studier rörande påföljdspraxis med mera, Elektronisk version 2016, s. 1102 f., och Martin Borgekes artikel i SvJT 2013 s. 1 görs inte någon åtskillnad mellan Rohypnol och andra bensodiazepiner. I dessa sammanhang görs gällande att utgångspunkten för grovt brott, för såväl Rohypnol som andra bensodiazepiner, bör vara befattning med 25 000 tabletter à 1 mg.

Min bedömning av den aktuella gärningen

Beteckningen grov narkotikasmuggling är avsedd för allvarliga gärningar som ingår i en yrkesmässig eller organiserad narkotikahandel med inriktning på att i vinningssyfte sprida bruk av narkotika och hänsynslöst utnyttja andras beroende.

Såväl gradindelningen som straffvärdebedömningen vid narkotikabrott och narkotikasmuggling ska ske nyanserat och med beaktande av samtliga omständigheter av betydelse i målet.

I detta fall har MS till Sverige smugglat in 29 850 tabletter alprazolam à 1 mg, förpackade i två väskor som förvarats i lastutrymmet på en buss. I målet har inte visats annat än att MS agerat som kurir. Inget i målet tyder på att brottet haft samband med eget missbruk hos MS.

Högsta domstolen har i NJA 1991 s. 255 uttalat att en kurir som regel är en viktig länk i distributionskedjan vid organiserad yrkesmässig internationell verksamhet av stor omfattning och därför förtjänar ett strängt straff, även om endast förhållandevis blygsam ersättning utgått.

Även i NJA 2012 s. 535 har Högsta domstolen haft att ta ställning till kurirens roll och också betydelsen för straffvärdet av att narkotika förs in över en landsgräns. I rättsfallet konstateras bl.a. (p. 17) att den helt dominerande mängden narkotika kommer till Sverige från andra länder och att det därför görs särskilda insatser i syfte att motverka att narkotika kommer in i landet. Detta leder domstolen till slutsatsen att en gärning som innebär att dessa insatser inte får avsedd verkan utan att narkotika kommer hit, där den sedan kan spridas, får bedömas ha ett visst högre straffvärde än den gärning som inte innehåller ett sådant moment. Vad gäller kurirens roll framhåller Högsta domstolen (p. 18) bl.a. att en nyanserad bedömning ska göras av dennes roll och att den stränga straffskala som gäller för grov narkotikabrottslighet bör tillämpas endast på den allvarligaste brottsligheten, främst sådana allvarliga gärningar som ingår i en organiserad narkotikahandel med inriktning på att i vinningssyfte sprida missbruk och utnyttja missbrukarnas beroende och att det uppenbarligen är ofta som kurirens gärning inte är av detta slag. Vidare anför domstolen (p. 19) att även om kurirens gärning ska bedömas på ett allsidigt sätt måste det konstateras att det förekommer fall där det saknas andra omständigheter att bedöma straffvärdemässigt än sort och mängd, t.ex. om domstolen lämnat den tilltalades berättelse utan avseende.

Enligt min mening bör utgångspunkten för bedömningen av straffvärdet i detta fall vara sorten och mängden narkotika. Som en omständighet som höjer straffvärdet bör beaktas att narkotikan i detta fall smugglats över landgränsen till Sverige. Även om det inte är visat att det är fråga om en sådan organiserad yrkesmässig internationell verksamhet som i NJA 1991 s. 255 bör det beaktas

att en kurir är en viktig länk i distributionskedjan. Mot denna bakgrund anser jag att hovrätten haft fog för sin bedömning att gärningen med hänsyn till den stora mängden narkotika bör bedömas som grovt narkotikabrott och att påföljden ska bestämmas till fängelse i två år i enlighet med brottets straffvärde.

Prövningstillstånd

Prejudikatdispens

Enligt 54 kap. 10 § första stycket 1 rättegångsbalken får prövningstillstånd meddelas om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens). För att bevilja prövning enligt denna punkt krävs alltså att ett avgörande av Högsta domstolen blir av generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar. Den enskildes intresse av att få till stånd en prövning i Högsta domstolen kan alltså inte föranleda prövningstillstånd på denna grund (Fitger, Rättegångsbalken, s. 54:26).

Olaglig hantering av bensodiazepiner är en vanligt förekommande måltyp hos åklagare och i domstolar.

Huruvida det i farlighetshänseende finns anledning att göra åtskillnad mellan flunitrazepam (Rohypnol) och andra bensodiazepiner får anses oklart. Det är därmed inte heller klart om flunitrazepam och andra bensodiazepiner i straffvärdehänseende bör anses tillhöra samma kategori.

Min uppfattning är att andra bensodiazepiner inte bör jämföras med flunitrazepam i farlighetshänseende. Denna uppfattning har riksåklagaren tidigare framfört (Straffmätning i narkotikamål – rättsläget i september 2012) och den har också kommit till uttryck i Åklagarmyndighetens RättsPM 2016:1 Narkotika – Preparatbeskrivning, liksom i Åklagarmyndighetens RättsPM 2012:7 Strafföreläggande i bötesmål – en sammanställning av tillämpade påföljder. I andra sammanhang anges dock motsatt uppfattning, nämligen att andra bensodiazepiner i farlighetshänseende ska jämföras med Rohypnol (se tabell av arbetsgruppen för narkotikapraxis vid Hovrätten över Skåne och Blekinge och Martin Borgeke m.fl., Studier rörande påföljdspraxis m.m., elektronisk version 2016, s. 1101 ff.).

Frågan om straffvärdet för befattning med andra bensodiazepiner än Rohypnol har prövats i ett antal avgöranden från hovrätterna, bl.a. i Svea hovrätts dom den 5 april 2012 i mål B 1973-12, Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 27 juli 2012 i mål B 1557-12, Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 10 december 2012 i mål B 3099-12, Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 28 december 2012 i mål B 3300-12, Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 24 januari 2013 i mål B 3415-12, Göta hovrätts dom den

18 februari 2013 i mål B 3228-12, Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 7 maj 2013 i mål B 983-13, Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 7 mars 2014 i mål B 61-14, Hovrätten över Skåne och Blekinges dom den 26 juni 2014 i mål B 1289-14, Hovrätten för Västra Sveriges dom den 20 februari 2015 i mål B 1204-15, Svea hovrätts dom den 9 september 2015 i mål B 6315-15 och Hovrätten för Västra Sveriges dom den 6 oktober 2016 i mål B 3895-16.

De nämnda underrättsdomarna är meddelade i tiden efter Högsta domstolens avgörande NJA 2011 s. 357, i vilket framhölls att andra omständigheter än sort och mängd narkotika skulle ges större betydelse vid gradindelning och straffvärdebedömning. Några av underrättsdomarna gäller ansvar för kurirer medan de tilltalade i andra domar haft en mer framträdande roll i den brottsliga verksamheten. I många av domarna skulle det vara fråga om grovt brott oavsett om Rohypnol och andra bensodiazepiner jämföras med varandra eller inte. Detta gör att praxis från hovrätterna inte är helt lätt att tolka i detta avseende. I flera av underrättsdomarna framhålls emellertid att frågan om straffvärdet för Rohypnol i förhållande till andra bensodiazepiner inte är helt klar.

För en enhetlig och rättvis påföljdsbestämning vid narkotikabrott och narkotikasmuggling vore av stor betydelse med uttalanden av Högsta domstolen när det gäller om bensodiazepiner i farlighetshänseende ska jämföras med flunitrazepam (Rohypnol). En prövning av överklagandet vore därför av vikt för ledning av rättstillämpningen.

Målet innehåller inte några bevisfrågor avseende själva gärningen och lämpar sig därför väl för en prövning i Högsta domstolen.

Mot denna bakgrund tillstyrker jag prövningstillstånd.

Utvecklingscentrum Stockholm, som inom Åklagarmyndigheten ansvarar för rätts- och metodutveckling avseende frågor om narkotikabrott, har uppgett sig inte ha kännedom om någon information som ger anledning att göra någon annan bedömning av farligheten av Rohypnol i förhållande till andra bensodiazepiner än vad som tidigare gjorts. Det kan dock inte uteslutas att uppgifter som talar i annan riktning skulle kunna finnas. Om prövningstillstånd meddelas bör därför Högsta domstolen överväga att inhämta sakkunnigutlåtande i denna del.

Bevisuppgift m.m.

Jag ber om att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall Högsta domstolen meddelar prövningstillstånd i målet.

Kerstin Skarp

Hedvig Trost

Kopia till:

Utvecklingscentrum Stockholm
Malmö åklagarkammare (AM-108456-16)
Kammaråklagaren Sigrid Stengel